

1. Zoektocht op het water

De schooldeur vliegt open. Joelend rennen de kinderen naar buiten.

Het is woensdagmiddag en dat betekent: vrij!

Nathan slentert als laatste naar buiten. Hij heeft zelden haast.

Zijn blonde haren staan alle kanten op en de veter van zijn schoen zit los.

Hij loopt naar het fietsenhok.

‘Hé Nathan, gaan we vanmiddag vissen?’

Nathan kijkt op. Juda fietst op het achterwiel van zijn crossfiets naar hem toe.

Juda is zijn beste vriend. Als de jongens vrij zijn van school en het is niet al te koud en te nat, zijn ze vaak te vinden in de oude, houten roeiboot die bij Juda’s oma achter het huis ligt.

Meestal liggen hun dobbers dan in het water. De ene na de andere snoekbaars of brasem wordt opgevist. Maar als het mooi weer is, wordt de boot ook wel gebruikt om vanaf te springen, het donkere, diepe water in.

Als Juda voor hem staat, kijkt hij Nathan met een vragende blik aan.

Nathan knijpt zijn ogen tot spleetjes en in zijn voorhoofd verschijnen rimpels.

Bedachtzaam zegt hij: 'Vissen? Is dat wel een goed idee? Mijn moeder zei bij het ontbijt dat er vanmiddag zware onweersbuien kunnen ontstaan.'

Juda krabt aan zijn voorhoofd en kijkt omhoog. Geen wolkje te bekennen.

Terwijl Nathan naar zijn fiets loopt, zegt Juda: 'Ach joh, dat zal toch wel meevallen?'

Nathan bukt zich om zijn veter te strikken. 'Vooruit dan. We kunnen het er wel op wagen.'

Samen fietsen de jongens naar huis.

Onderweg passeren ze de ambulancepost die aan de rand van het dorp staat.

Nathan telt of alle ambulances er staan. Meestal zijn het er drie.

Net op dat moment rijdt een van de voertuigen door de roldeur naar buiten.

De blauwe zwaailampen staan al aan.

In zijn buik voelt hij een kriebel. Waar zou die ambulance naartoe gaan? Hij zou dolgraag eens een keer meewillen.

Als de jongens bij Juda's huis aankomen, geven ze elkaar al fietsend een boks.

'Tot vanmiddag halftwee', zegt Nathan.

Nog geen uur later is Juda al druk in de weer bij de roeiboot.

Doordat het de afgelopen dagen geregend heeft, staat er een laagje water in de boot. Met een emmer schept hij het water eruit.

Juda is zo ingespannen bezig dat hij opschrikt van het opspattende grint.

Daar is Nathan eindelijk ook.

Juda is net klaar, ze kunnen meteen gaan. Ze zwaaien nog even naar oma en gaan het meer op.

De lucht is blauw en de zon schijnt volop.

Ze varen langs de rietkraag. De lange rietstengels met wuivende pluimen buigen op het ritme van de wind. Vogels fluiten en vliegen rond. Een zwaan steekt zijn sierlijke hals in het water, op zoek naar waterplantjes en kleine visjes.

Een tijdje roeien de jongens ingespannen door. Hun wangen zijn er rood van.

Dan wijst Nathan naar een eilandje dat midden in het meer ligt. 'Zullen we daarnaartoe gaan?'

Juda knikt. Goed plan.

Na nog een paar minuten roeien, meren de jongens aan bij het eiland.

Ze stappen uit de boot.

Bij de boeg zit een ring met daaraan een rafelig touw geknoopt.

Nathan pakt het touw beet en sleept de boot richting een boom die dicht aan de waterkant staat.

De onderste takken van de boom liggen in het water.

Met een dubbele knoop maakt hij het touw aan een tak vast.

Juda heeft zijn werphengel al klaargemaakt. De hengel wijst met de top omhoog. Zijn rechterwijsvinger brengt hij bij het draad van het molentje. Met zijn andere hand doet hij de klem naar achteren. Hij haalt de hengel naar zich toe en zwaait dan met een uitbundige zwaai naar voren.

Ondertussen laat zijn wijsvinger het draad los. De lijn vliegt rakelings langs het hoofd van Nathan.

‘Hé, kijk eens uit!’ roept Nathan.

Juda kijkt geschrokken achterom. Hij ziet Nathan staan. Maar hij ziet ook donkere wolken die dreigend snel dichterbij komen.

Juda legt zijn hengel op een steen. Met een grote sprong springt hij van de steen af en loopt met een bezorgde blik in zijn ogen naar Nathan.

‘Wat is er?’ vraagt Nathan.

Juda wijst naar de donkere wolken.

Nathan kijkt achterom. Hij ziet wat Juda bedoelt.

Dan zegt hij: ‘Maak je geen zorgen, die wolken waaien wel over. Wat maakt het uit als het een beetje gaat regenen?’

Ondertussen loopt Nathan richting de roeiboot om zijn visspullen te pakken.

Juda draait zich om en klimt op een steen. Met zijn

ogen speurt hij het wateroppervlak af, op zoek naar zijn dobber.

Die ziet hij nergens. Hij kijkt naar zijn hengel en ziet dat het topje met regelmaat krom gaat staan.

Hij heeft beet!

Vlug pakt hij zijn hengel op.

Enkele ogenblikken later spartelt boven het wateroppervlak een zilverkleurige vis.

‘Nathan, moet je kijken!’ roept Juda.

Nathan komt met de viskoffer in zijn hand aangerend.

De jongens knielen bij de gevangen vis neer om de haak voorzichtig uit de bek van de vis te verwijderen.

‘Het is een snoekbaars’, zegt Nathan. ‘Dat kun je zien aan de twee rugvinnen en de donkere strepen.’

Ondertussen vallen de eerste regendruppels en begint het steeds harder te waaien.

Juda kijkt naar de lucht. Een lichtflits gaat door de donkere wolken.

‘Nathan, we moeten terug’, zegt hij met trillende stem.

‘Ik vertrouw het niet.’

Hij heeft de woorden nog niet uitgesproken of het begint te regen. Steeds meer druppels vallen naar beneden en het begint hard te waaien. In de verte klinkt gerommel.

De takken van de boom waar de roeiboot aan vast ligt, zwiepen flink heen en weer.

De jongens hebben niet in de gaten dat het oude hou-

ten roeibootje door de golven het meer in getrokken wordt. Het touw komt steeds strakker te staan. Bij elke golfslag beweegt de knoop van het touw steeds meer in de richting van het einde van de tak. Ineens is daar een flinke rukwind. Het touw schiet van de tak en het bootje dobert het meer op. Als Nathan de vis van de haak heeft, vliegt hij overeind. Hij gooit de vis terug in het water. Dan ziet hij ineens iets dobberen ...

‘Juda! Onze boot is weg!’

Met grote ogen kijken de jongens naar de boot, die een tiental meters vanaf de kant wegdrijft. Nathan bedenkt zich geen moment. Hij trekt vlug zijn spijkerbroek uit en springt het water in. Gelukkig is het water niet diep, maar door de harde wind en regen komt hij moeizaam vooruit. Algauw beseft hij dat het zinloos is. De afstand tussen hem en de boot wordt alleen maar groter. Nathan geeft het op en draait zich om. Rillend en klappertandend staat hij even later weer aan de kant. Terwijl hij zijn spijkerbroek over zijn natte benen aantrekt, zegt Juda: ‘Kom, we gaan op zoek naar een plek om te schuilen.’ Hij loopt het eiland op en kijkt om zich heen. Als Nathan zijn broek en schoenen weer aanheeft, rent hij achter Juda aan.

Zijn shirt is kletsnat en kleeft aan zijn huid.

‘Nathan, kijk daar!’ Juda wijst naar de rietkraag. ‘Een vogelkijkhut!’

Nu ziet Nathan het ook: een oude houten hut op palen. Aan de voorkant zit een opening waardoor je naar buiten kunt kijken.

‘Een top idee, Juud’, roept Nathan door de bulderende wind heen.

Zo snel als ze kunnen rennen de jongens naar de veilige schuilplaats.

Juda klimt de ladder op. Als hij bijna boven is en zijn rechtervoet op het een-na-laatste plankje zet, breekt het plankje met een harde krak dwars doormidden.

Juda gilt. Vliegensvlug grijpt hij zich vast aan de opstaande rand van de vloer van de hut.

Onderaan de trap staat Nathan. Hij kijkt omhoog en ziet Juda bungelen.

Hij schiet in de lach.

‘Help me dan! In plaats van daar te staan lachen’, roept Juda hulpeloos.

Nathan kijkt opnieuw omhoog. Hij denkt na, doet dan zijn beide handen rondom zijn mond en schreeuwt:

‘Laat je maar vallen.’

Juda kijkt met een angstig gezicht naar beneden.

Zich laten vallen dat durft hij niet. Toch ziet hij geen andere oplossing. Hij doet zijn ogen dicht, en telt af.

Drie, twee, één ... Met een doffe klap belandt hij in de

rietkraag. Zijn voeten zakken weg in de modder.
Nathan steekt zijn hand uit naar Juda en helpt hem de kant op.

Juda kijkt met een beteuterd gezicht naar zijn kleren.

‘Nu zijn we allebei vies’, zegt hij dan.

‘Ja Juud, dat is mooi pech, maar wat ik vervelend vind is dat we de hut niet meer als schuilplek kunnen gebruiken.’

Juda draait zich om en kijkt naar de kapotte trap.

‘Nee, die hut kunnen we wel vergeten.’

‘Kijk’, zegt Nathan bibberend.

‘Daar in de verte staat nog een vogelkijkhut. Zullen we daarheen gaan?’

Juda knikt.

Zo snel als ze kunnen rennen de jongens naar de oude houten hut die verderop staat.

Eenmaal bij de hut klimmen de jongens opnieuw de trap op.

Juda gaat voorzichtig achter Nathan aan. Dit keer gaat het zonder problemen.

Bibberend van de kou zitten de jongens even later op de vloer van de hut.

Hoe moet het nu verder?

Enkele kilometers verderop kijkt oma bezorgd door het achterraam van haar huisje. De regen klettert tegen de ramen en de wind giert om het huis.

De takken in de boomgaard zwiepen alle kanten op. Ze is ongerust en voelt zich schuldig. Had ze nu maar beter op het weerbericht gelet.

Snel trekt ze haar schoenen aan en doet haar regencape om. Ze pakt de verrekijker die boven op de kapstok staat en opent de deur.

Een harde windvlaag zorgt ervoor dat de deurklink uit haar handen glipt.

De deur knalt tegen de muur.

Snel sluit ze de deur en loopt naar de waterkant.

Met haar verrekijker tuurt ze over het wateroppervlak. Wat ziet ze daar?

Ze kijkt nog eens goed. Het roeibootje dobbert midden op het water.

Maar in de roeiboot is geen spoor van de beide jongens.

Oma laat de verrekijker zakken en staart naar de golven die tegen de waterkant aan slaan.

Wat moet ze doen?

Met een ruk draait ze zich om en loopt zo snel als ze kan terug naar haar huisje.

Ze pakt de telefoon en belt 1-1-2.

Een vriendelijke stem vraagt of ze politie, brandweer of ambulance nodig heeft.

Oma aarzelt even, kiest dan voor de ambulance en wordt doorverbonden.

‘Goedemiddag, u spreekt met de meldkamer ambulanc-

cezorg. In welke plaats heeft u hulp nodig?’

Oma vertelt duidelijk en rustig de plaats en wat het adres is.

‘Kunt u vertellen wat er aan de hand is?’ is de volgende vraag.

Ook dit vertelt oma.

Dan vertelt de vriendelijke stem aan de andere kant van de lijn dat er een ambulance onderweg is en dat de bemanning van de KNRM in Elburg ook gealarmeerd wordt om op het water te helpen zoeken naar de beide jongens.

Als het telefoongesprek klaar is, legt oma de telefoon op tafel. Ze gaat zitten op de stoel die voor het keukenraam staat.

Dan vouwt ze haar rimpelige handen en bidt.

Ondertussen zitten de jongens nog steeds rillend en klappertandend in de vogelkikhut.

Opeens springt Nathan op. Hij hoort het geluid van een motorboot. Hij tuurt tussen de opening van twee planken door. Hij ziet knipperende lichten die steeds dichterbij komen.

‘Juda, moet je eens kijken! Een motorboot.’

Juda veert op en gaat naast Nathan staan. Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes en tuurt in de richting vanwaar het geluid komt. Een feloranje boot vaart hun kant op. Ineens voelt hij een por in zijn zij. ‘Kom, we gaan naar de waterkant’, zegt Nathan.

‘Daar kunnen we zwaaien en schreeuwen. Hopelijk zien en horen ze ons.’

De jongens klimmen uit de hut en rennen zo snel als ze kunnen naar de waterkant.

Ze zwaaien en schreeuwen zo hard als ze kunnen.

‘Help ons, help ons!’

Maar het helpt niets.

De Evert Floor komt in volle vaart voorbijgevlogen. De bemanning van de reddingsboot lijkt hen niet te zien.

We moeten iets anders doen, beseft Juda. Ineens heeft hij een idee. Hij rent naar de boom die aan de waterkant staat. Onder de boom liggen genoeg afgebroken takken. Hij pakt een tak en rent terug naar Nathan.

Dan doet hij zijn T-shirt uit, knoopt hem aan het uiteinde van de tak en begint wild met de tak te zwaaien. Zijn T-shirt wappert in de harde wind en de regen slaat tegen zijn blote bovenlijf.

‘Kijk’, zegt Nathan, ‘de bemanningsleden maken de roeiboot vast achter de reddingsboot.’

Juda stopt met zwaaien. Hij kan niet meer. Zijn armen doen pijn en zijn vingers zijn gevoelloos geworden door de kou. Hij gooit zijn stok neer.

Rillend van de kou slaat hij zijn armen om zijn bovenlijf heen.

O, hij hoopt zo dat ze snel gevonden worden.

‘Juda!’ schreeuwt Nathan.

‘Nu moet je zwaaien, want de boot komt onze kant weer op.’

Juda kijkt op. Inderdaad zet de boot koers richting het eiland.

Hij pakt opnieuw de tak en probeert met alle kracht die hij nog in zich heeft hard te zwaaien.

Nathan zwaait ook met zijn armen en schreeuwt de longen uit zijn lijf.

Nu zien de jongens dat de bemanningsleden hun kant op kijken.

De reddingsboot geeft vol gas. Het lijkt wel alsof de boot over het water vliegt.

‘Kom op’, zegt Nathan. ‘Blijven zwaaien.’

Juda wil de stok weer in de lucht zwaaien, maar het lukt hem echt niet meer. Zijn armen zijn zo moe en hij heeft het verschrikkelijk koud ...

Gelukkig is het ook niet meer nodig, want enkele ogenblikken later horen ze door de megafoon een stem. ‘Jongens, wij hebben jullie gezien. Loop richting de stenen, dan proberen wij daar aan te meren.’ Dit laten de jongens zich geen twee keer zeggen.

Met het laatste restje energie dat ze nog hebben, rennen ze richting de stenen en wachten totdat de boot dicht tegen de stenen aan ligt. Stevige handen pakken de jongens beet.

Op de boot slaan de bemanningsleden meteen een isolatiedeken om de jongens heen.

Een tip:

De goudkleurige kant van de isolatiedeken moet bij een onderkoelde patiënt aan de buitenkant. Een ezelsbruggetje is: 'Zie je goud, dan is de patiënt koud.' Bij bijvoorbeeld ernstige brandwonden moet de zilveren zijde aan de buitenkant om de patiënt te koelen.

Nathan zit voor in de boot op de grond.

Hij ziet dat een van de bemanningsleden de marifoon pakt en begint te praten.

'Kustwacht hier. De beide jongens zijn gevonden, ze zijn goed aanspreekbaar, maar waarschijnlijk wel onderkoeld. Kunnen jullie ervoor zorgen dat er een ambulance naar het reddingsstation in Elburg komt?'

Nathan schrikt. De ambulance? Hij stoot Juda aan.

Juda schrikt op en kijkt Nathan met een vragende blik in zijn ogen aan.

'Hoorde jij dat ook? Ze vroegen of er een ambulance naar het reddingsstation kan komen.'

'Zouden ze echt voor ons komen?' vraagt Juda verbaasd.

Tien minuten later vaart de Evert Floor de haven van Elburg in.

Nathan voelt een zenuwachtige trilling in zijn buik.

Hij moet telkens denken aan de ambulance. Vanmiddag droomde hij er nog van dat hij zo graag eens mee zou gaan, en nu?

Nu is de ambulance voor hen uitgerukt ...

De jongens kijken over de boeg richting het reddingsstation. Ze zien dat de ambulance naast het boothuis geparkeerd staat. Als de reddingsboot is aangemeerd bij de aanlegsteiger, horen ze ineens: 'Jongens! In de benen en gauw van boord naar het boothuis.'

De jongens staan op. Wat hebben ze stijve spieren door de kou!

Ze klauteren de aanlegsteiger op.

Als ze op de steiger staan, horen ze in de verte een bekende stem.

'Dat is oma!' zegt Juda opgewonden.

De jongens zien dat oma de aanlegsteiger op komt lopen, samen met twee mannen in een ambulance-uniform. Een van de mannen is lang en dun en heeft blond, krullend haar. De andere man is kort, heeft een kaal hoofd en een bolle buik.

Oma begint te zwaaien.

Juda rent zo hard als hij kan naar oma toe. Hij vliegt haar om de hals.

'Jongen toch! Wat is er allemaal gebeurd?' zegt oma. Nathan komt intussen ook aangelopen. Hij begint te huilen.

De lange man geeft hem een schouderklopje en zegt: 'Hoi, ik ben Thom, de ambulanceverpleegkundige. Samen met mijn collega Gijs kom ik even kijken hoe het met jullie gaat.' Gijs knikt, geeft de jongens een stevige hand en zegt:

‘Huil maar gerust. Er is ook zo veel gebeurd in de afgelopen uren. We zijn blij dat jullie weer aan wal zijn.’
‘Kom nu gauw mee naar binnen. Jullie zullen het wel vreselijk koud hebben.’

In het boothuis is het lekker warm.

De jongens moeten van Thom en Gijs hun natte kleding uitdoen om verdere afkoeling te voorkomen.

Ze krijgen een warme deken om zich heen. Nathan klappertandt nog steeds.

Een van de bemanningsleden van de reddingsboot geeft de jongens een kop warme chocolademelk.

Ambulancechauffeur Gijs meet bij beide jongens de temperatuur.

Nathan is in het water geweest en heeft een lagere temperatuur dan Juda.

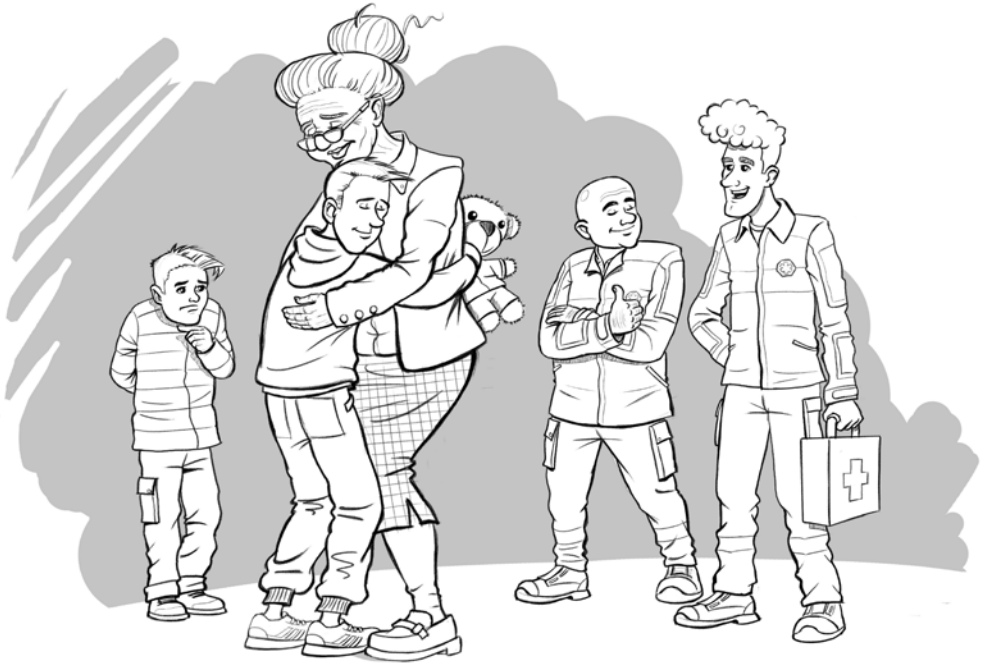
Hij kijkt verschrikt naar Thom.

Zou hij dan toch mee moeten naar het ziekenhuis?

Thom ziet dat Nathan hem vragend aankijkt en zegt dan: ‘Jongens, gelukkig is jullie temperatuur niet zorgelijk laag. Jullie hoeven niet mee naar het ziekenhuis, maar mogen hier zo een warme douche nemen. Daar knap je vast van op. Jullie ouders zijn al ingelicht en komen jullie zo ophalen.’

Nathan en Juda kijken elkaar blij aan en geven elkaar een boks.

Oma heeft meegeluisterd. ‘Heel fijn, jongens, dat jullie

niet mee hoeven, maar wat is er nu precies gebeurd op het water?’

De jongens vertellen het hele verhaal.

Gelukkig is dit avontuur goed afgelopen’, zegt Gijs. ‘Maar de volgende keer moeten jullie beter op het weerbericht letten voordat je het water op gaat.’ Dan loopt hij het boothuis uit richting de ambulance. Even later komt hij terug met in elke hand een knuffelbeer. ‘Jongens, omdat jullie niet mee hoeven naar het zie-

kenhuis, heb ik hier voor jullie allebei een beer als herinnering aan onze komst.'

Juda lacht en kijkt naar de beer. Dan krijgt hij een idee. Hij staat op, doet zijn dekens af en loopt naar zijn oma, slaat zijn armen om haar heen en zegt: 'Oma, deze beer is voor u. Ik ben zo blij dat u gebeld heeft, zodat er hulp voor ons is gekomen!'

Nathan leest ondertussen de tekst die op het kaartje staat dat aan het oor van de beer hangt.

Hoi, ik ben een troostbeertje.

Jij hebt mij gekregen omdat jou iets vervelends is overkomen en ik wil je graag troosten en helpen weer snel blij te zijn.

Het liefst zou ik voor 'altijd' jouw vriendje of vriendinnetje blijven!

Om over na te denken of te praten:

- *Ben jij weleens heel bang geweest? Wat deed je toen?*
- *Waarom moet je niet zonder reddingsvest het water op gaan?*
- *Ieder mens heeft het nodig om gered te worden. Niet uit het water, zoals Nathan en Juda, maar op een andere, geestelijke, manier. Weet jij wat dit betekent?*

Wist je dat:

- *Op de grootste reddingsboot van de Koninklijke Nederlandse Redding Maatschappij (KNRM) 120 mensen passen?*
- *Je binnen twee minuten al geen touw meer kunt vasthouden als je in ijskoud water valt?*
- *Het overlevingspak, reddingsvest en de helm van een redder bij elkaar 10 kilo wegen?*
- *Bij ernstige onderkoeling je hart steeds langzamer gaat kloppen?*